

SEJSTENDE KAPITEL

EN tidlig Formiddagstime, nogle Dage før Per ventedes hjem, forsamledes hos Overretssagfører Max Bernhardt den samme lille Kres af Pengemænd, der engang før havde givet Møde her for at drøfte Mulighederne for hans vestjyske Frihavnsprojekts Gennemførelse.

Ogsaa Ivan var tilstede, rigtignok med et meget fraværende Ansigtstudtryk. Mens de andre Herrer stod i livlig Samtale henne ved et Vindu, gik han ensom og bleg omkring i Værelset og fingrede nervøst ved de fremlagte Aviser og Bøger.

Han var meget nedslaaet over sit mislykkede Forsøg paa at mægle mellem Oberst Bjerregrav og Per. Den Maade, hvorpaa Per i sin Svarskrivelse havde omtalt Obersten, syntes at udelukke ethvert Haab om Forsoning. Han forstod ikke den Lige-gyldighed, Per paa det sidste havde lagt for Dagen overfor sit eget Værk og dets Skæbne. Da han i sin Tid meddelte ham den glædelige Nyhed om Max Bernhardts Tilslutning og senere udviklede sit herpaa grundede Haab om snart at se et pengestærkt Konsortium dannet, havde Per med lakonisk Humor svaret: „Der drog engang en Mand fra den By Jerico, og han faldt imellem Røvere.“

Efter at man havde taget Plads omkring Bordet, hvor de sædvanlige Tegneruller, Kort, Overslag o. s. v. i Forvejen var lagt frem, indledede Max Bernhardt Forhandlingerne med den Meddelelse, at det uheldigvis endnu ikke var lykkedes Hr. Salomon at bilægge den Tvist mellem Oberst Bjerregrav og Hr. Sidenius, der foreløbig dannede en Hindring for den førstes Medvirken. Der maatte derfor nu tages bestemte Stilling til dette Spørgsmaal, for at man kunde naa til en endelig Beslutning om Sammensætningen af det eventuelle Selskabs Direktion.